



## STORTINGET

# Representantforslag 257 S

(2025–2026)

fra stortingsrepresentantene Siv Sætran, Ole Herman Sveian og Geir Pollestad

Dokument 8:257 S (2025–2026)

### Representantforslag fra stortingsrepresentantene Siv Sætran, Ole Herman Sveian og Geir Pollestad om en stortingsbehandling av sentrale vilkår for klimapolitikken i skog- og arealbrukssektoren

Til Stortinget

## Bakgrunn

Norges nasjonalt fastsatte bidrag under Parisavtalen (NDC) forplikter Norge til å redusere klimagassutslippene med minst 55 prosent innen 2030 og 70–75 prosent innen 2035 sammenlignet med utslippsnivået i 1990. Norge har i forpliktelsen spesifisert at kun addisjonelle opptak og utslipp fra skog- og arealbrukssektoren, forstått som effekten av ny politikk og nye tiltak, skal telle med mot oppnåelsen av forpliktelsene. Beregningsmetoden som skal benyttes for å beregne addisjonelle opptak og utslipp i sektoren, er imidlertid ennå ikke klargjort overfor FN.

Senterparti–Arbeiderparti-regjeringen varslet i høringsnotatet om regjeringens forslag til Norges nye klimamål for 2035, sendt ut 1. september 2024, at den konkrete regnemethoden skulle avklares før innmelding av det nye klimamålet og beskrives i lovproposisjonen til Stortinget om endring av klimaloven. Da Arbeiderparti-regjeringen 10. april 2025 la frem lovproposisjonen, Prop. 129 L (2024–2025), var imidlertid beregningsmetodikken ikke inkludert. Stortinget måtte dermed ta stilling til Norges nye klimaforpliktelser uten kjennskap til sentrale forutsetninger for hvilken rolle skog- og arealbrukssektoren potensielt vil spille. Dette påvirker vid-

ere konsekvensene av regjeringens forslag. Regjeringen meldte 26. juni 2025 inn Norges nye klimamål under Parisavtalen for 2035 uten ytterligere klargjøring av beregningsmetodikken, men har varslet at arbeidet med en beregningsmetode pågår.

Valg av beregningsmetode innebærer at det gjøres en rekke avklaringer. Eksempelvis må det avklares hvilke tiltak og effekter som skal regnes inn mot måloppnåelsen, hvordan disse skal måles, samt avgrenses mot andre effekter, for eksempel utslipp forårsaket av naturlige hendelser. Ettersom det er virkningene av ny politikk som skal telle med, må det defineres et tidspunkt fra når tidligere gjennomførte tiltak og politiske beslutninger er å regne som nye. Videre må beregningsmetodikken beskrive hvilken referanseverdi addisjonelle opptak og utslipp skal vurderes opp mot, og det må avklares om det skal etableres en felles referanseverdi for sektoren som helhet, eller for den enkelte bokføringskategori. Valg av prinsipp for fastsettelse av referanseverdi vil kunne gi betydelige utslag.

Vurderingene og avklaringene som gjøres, vil være svært utslagsgivende for insentivene forpliktelsene vil skape. Valg av tilnærming vil få betydning for oppnåelsen av forpliktelsene for 2030 og 2035, samt kommende forpliktelser i senere revideringer av Parisavtalen. Klimapolitikken som vil måtte føres for å nå disse forpliktelsene, og kostnadene av denne, vil dermed påvirkes. Gjennom valg av beregningsmetode vil det skapes klare insentiver for hvilke politiske tiltak som bør prioriteres eller nedprioriteres, samt eventuelle begrensninger på aktivitet som premieres mot måloppnåelse. Dette vil ha innvirkning, ikke bare på forutsetningene for aktivitet direkte tilknyttet skog- og arealbrukssektoren og arealpolitikken, men også få konsekvenser for andre politisk vedtatte målsettinger for samfunnsutviklingen.

Hvordan klimamålene for skog- og arealbrukssektoren bør innrettes, er allerede blant de mer omdiskuterte delene av norsk klimapolitikk. At spørsmålet over tid har vært uavklart, er uheldig ettersom skog- og arealbrukssektoren utgjør en enorm mulighet for norsk klimapolitikk, med gode forutsetninger for å kunne gi et meningsfylt bidrag i innsatsen mot globale klimændringer. Flere av de mest virkningsfulle klimatiltakene i sektoren er velkjente, med lav tiltakskostnad og store opptakseffekter.

Valg av beregningsmetode for addisjonelle opptak og utslipp bør være gjenstand for politisk behandling i Stortinget på lik linje med det økonomidekkende utslippsmålet under Parisavtalen, i tråd med regjeringens tidligere intensjon i forbindelse med behandlingen av 2035-målet våren 2025. Sentrale vurderinger som må gjøres i forbindelse med valg av beregningsmetode, er politiske avveininger. Norges klimaforpliktelser påvirker hvilke føringer som settes for politiske beslutninger på en rekke saksområder, med potensielle målkonflikter Stortinget må få ta stilling til. Videre står landene i Parisavtalen svært fritt til å definere målsettingene for skog- og arealbrukssektoren i sine nasjonalt fastsatte bidrag. Norge har dermed et betydelig handlingsrom innenfor Parisavtalen i valg av beregningsmetode.

Skal potensialet til skog- og arealbrukssektoren i norsk klimapolitikk realiseres, må det skapes bred politisk tilslutning om politikken som føres. Både målset-

tinger og måleindikatorer må oppfattes som rasjonelle og realistiske. En behandling av dette spørsmålet i Stortinget vil være viktig for forståelsen av klimamålene, samt de virkemidler og tiltak som blir iverksatt for å nå dem. Forslagsstillerne mener derfor regjeringen må komme til Stortinget med en egen sak om beregningsmetoden for addisjonelle opptak og utslipp i skog- og arealbrukssektoren. Det må presenteres ulike alternativer for innretning av beregningsmetoden som Stortinget kan ta stilling til. Konsekvensene av de ulike alternativene for nasjonal arealbruk, næringsaktivitet, andre vedtatte samfunns mål og relevante hensyn må synliggjøres. Virkningene av ulike innretninger av beregningsmetoden må vurderes i et langsiktig perspektiv utover Parisavtalens tiårige målhorisonter, eksempelvis frem mot 2050 og 2100.

## Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber regjeringen legge frem en egen sak for Stortinget om valg av beregningsmetode for addisjonelle utslipp og opptak fra skog- og arealbrukssektoren for Norges klimamål under Parisavtalen.

26. mars 2026

**Siv Sætran**

**Ole Herman Sveian**

**Geir Pollestad**